

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a členov senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a Mgr. Petra Melichera v právnej veci žalobcu: **JUDr. I. N.**, bytom v T., N. proti žalovanej: **Akadémii Policajného zboru v Bratislave**, so sídlom v Bratislave, Sklabinská 1, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovanej č. p.: PA-56/PVZV-2007 zo dňa 5.11.2007, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S 13/2008-105 zo dňa 19.5.2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S 13/2008-105 zo dňa 19. mája 2011 **p o t v r d z u j e**.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti stanoviska žalovanej zo dňa 5.11.2007, č. p.: PA-56/PVZV/2007, ktorým žalobcovi neumožnila vykonať obhajobu dizertačnej práce. O trovách konania rozhodol krajský súd tak, že žalobcovi ich náhradu nepriznal.

Rozsudok odôvodnil tým, že napadnuté rozhodnutie, ako aj postup správneho orgánu boli v súlade so zákonom a námietky žalobcu neodôvodňujú zrušenie napadnutého rozhodnutia. Uviedol, že z pripojeného administratívneho spisu žalovanej zistil, že žalobca vykonal dizertačnú skúšku dňa 23.4.2003 po tom, čo si dňa 25.3.2002 podal prihlášku na jej vykonanie a predložil dizertačnú prácu, avšak žiadosť o obhajobu dizertačnej práce vzal späť dňa 21.10.2004. V máji 2004 vydal žalobca knižne monografiu „Kriminalistické skúmanie ručného písma“. Dňa 1.7.2004 podal opakovanú žiadosť o povolenie obhajoby dizertačnej práce, ale túto žiadosť stiahol, na základe čoho mu bola práca vrátená. V máji 2006 vydal druhé, doplnené a prepracované vydanie vyššie citovanej monografie. Dňa 29.5.2006 požiadal

o povolenie obhajoby dizertačnej práce – publikované monografie a podaním zo dňa 20.9.2006 doplnil svoju žiadosť, na základe čoho mu žalovaný dňa 27.6.2006 oznámil, že vyhláška Ministerstva školstva Slovenskej republiky č. 131/1997 Z.z. o doktorandskom štúdiu, účinná do 31.3.2002, (ďalej v texte rozsudku len „vyhláška č. 131/1997 Z.z.“) už neplatí, a preto nie je možné jeho žiadosti vyhovieť. Ďalším podaním zo dňa 21.3.2007 doručeným žalobcovi mu žalovaná oznámila, že nebol prijatý na externú formu doktorandského štúdia, nebol a nie je externým doktorandom, bolo mu umožnené bez predchádzajúceho absolvovania doktorandského štúdia predložiť dizertačnú prácu na obhajobu s podmienkou predchádzajúceho vykonania dizertačnej skúšky. Krajský súd poukázal na to, že žiadosť o povolenie obhajoby dizertačnej práce zo dňa 1.7.2004 žalobca vzal späť z dôvodu jej prepracovania a doplnenia a platná úprava neumožňuje, aby obhajobu dizertačnej práce bez predchádzajúceho doktorandského štúdia žalovaná povolila. Uvedol, že doktorandské štúdium v rozhodnom období bolo upravené zákonom č. 172/1990 Zb. o vysokých školách (účinný do 31.3.2002) a podrobnejšie vyhláškou č. 131/1997 Z.z., pričom v zmysle ustanovenia § 22c zákona č. 172/1990 Zb. bolo možné predložiť po vykonaní dizertačnej skúšky dizertačnú prácu na obhajobu aj bez predchádzajúceho absolvovania doktorandského štúdia, avšak zákon č. 131/2002 Z.z. o vysokých školách a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ktorý nadobudol účinnosť 1.4.2002, túto formu získania vedecko-akademického titulu neprevzal (§ 60). K námietke žalobcu, ktorou sa domáhal zrušenia napadnutého stanoviska pre porušenie čl. 21 Štatútu Akadémie, krajský súd uvedol, že žalobca vyčerpал možnosti, ktoré mu umožňovala právna úprava platná do apríla 2002 v ustanovení § 22c zákona č. 172/1990 Zb., a keďže žiadosť o povolenie obhajoby dizertačnej práce vzal už 21.10.2004 späť, po späťvzatí žiadosti už nie je možné v tomto prípade postupovať podľa predpisov predchádzajúcej právnej úpravy, a preto podľa názoru krajského súdu žalovaná postupovala zákonným spôsobom, keď žalobcovi neumožnila obhajovať dizertačnú prácu. Krajský súd sa stotožnil s názorom žalovanej, že žalobca neabsolvoval doktorandské štúdium, nebol ani nie je doktorandom žalovanej, dvakrát vzal práce späť a po predložení tretej práce nebolo možné už postupovať podľa neplatnej právnej úpravy. Zdôraznil, že zákon č. 131/2002 Z.z. obhajobu dizertačnej práce bez predchádzajúceho doktorandského štúdia neumožňuje. K nesúhlasu žalobcu s tým, že na predmetné konanie sa nevzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní, poukázal krajský súd na ustanovenie § 34 zákona č. 172/1990 Z.z. a § 108 zákona č. 131/2002 Z.z., podľa ktorých sa na rozhodovanie podľa tohto zákona nevzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní. Výrok o trovách konania odôvodnil krajský súd poukazom na § 250k ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) vychádzajúc z neúspechu žalobcu v súdnom konaní.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie navrhujúc, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 221 ods. 1 písm. h/ OSP zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, považujúc rozsudok za nesprávny a odôvodňujúc odvolanie ustanoveniami § 205 ods. 2 písm. c/, d/ a f/ OSP. Vytkol krajskému súdu, že sa neriadil názormi odvolacieho súdu vyslovenými v uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Sžo/366/2009 zo dňa 20.1.2011, ktorým zrušil uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 28.5.2009 o zastavení konania, citujúc v odvolaní časť jeho odôvodnenia. Poukázal na to, že súdne pojednávanie trvalo maximálne 10 minút, bolo odročené na vyhlásenie rozsudku a žalobcovi nebolo dovolené argumentovať názormi a konštatovaním odvolacieho súdu vo vyššie označenom rozsudku. Namietal, že súd prvého stupňa sa neriadil dôsledne ustanovením § 157 ods. 2 OSP, a preto je jeho odôvodnenie nepresvedčivé.

Žalovaná v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhla napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť. K vecnej stránke odvolania a jednotlivým odvolacím dôvodom

konštatovala, že žalobca v priebehu súdneho konania nežiadal doplnenie dokazovania, súhlasil so skončením dokazovania. K odvolaciemu dôvodu, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, poukázala na to, že nie je celkom zrejmé, o ktoré skutočnosti žalobca toto tvrdenie opiera; pokiaľ žalobca svoje tvrdenie opiera o uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Sžo/366/2009, ktorého časti doslovne prebral do svojho odvolania, zdôraznila, že týmto uznesením najvyšší súd riešil nedôvodnosť zastavenia konania súdom prvého stupňa, avšak nezaoberal sa hodnotením dôkazov vo veci samej. Žalovaná naďalej zotrvala na svojich doterajších vyjadreniach.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 vetou prvou OSP) preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu a konanie mu predchádzajúce v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 vetou prvou OSP), vec prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá OSP) s tým, že miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku boli oznámené na úradnej tabuli súdu v lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením (§ 156 ods. 1, 3 OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné priznať úspech.

Predmetom odvolacieho konania v danej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým bola zamietnutá žaloba o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného správneho orgánu, ktorým bolo jeho stanovisko zo dňa 5.11.2007 č. p.: PA-56/PVZV/2007, ktorým nebolo žalobcovi umožnené vykonať obhajobu dizertačnej práce, pričom odvolací súd v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovanej najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovanej.

Podľa názoru odvolacieho súdu správny orgán v preskúmvanej veci postupoval v intenciách na vec sa vťahujúcich právnych noriem a jeho rozhodnutie možno považovať za skutkovo správne a v súlade so zákonom, z ktorých dôvodov súd prvého stupňa rozhodol v danej veci skutkovo a právne správne, keď žalobu ako nedôvodnú zamietol.

Po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov žalobcu vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu najvyšší súd v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 OSP konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem, obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Keďže sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku, obmedzil sa len na skonštatovanie správnosti jeho dôvodov v súlade s § 219 ods. 2 OSP.

Žalobca odôvodnil odvolanie proti napadnutému rozsudku krajského súdu tým, že

- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. c/, d/ a f/ OSP).

Najvyšší súd k tomu považuje za potrebné uviesť, že dôvodom odvolania nemôžu byť síce tvrdené, avšak nekonkretizované vady v konaní, či v právnom úsudku krajského súdu. Vymedzenie rozsahu odvolania a špecifikácia jeho dôvodov leží na odvolateľovi v dôsledku dispozičnej zásady, ktorá ovláda i odvolacie konanie. Uvedenie konkrétnych námietok nemožno - tak ako to urobil žalobca - nahradiť púhym odkazom na zákonné ustanovenia. Konkretizáciu namietaných nedostatkov právneho názoru krajského súdu nemožno účinne nahradiť iba zhrnutím, že tieto právne závery žalobca neprijíma a nesúhlasí s nimi.

Prevažnú časť odvolania žalobcu nemožno považovať za samostatné námietky, nakoľko žalobca v ňom cituje odôvodnenie predtým vydaného rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorým zrušil uznesenie krajského súdu o zastavení konania pre neodstránenie väd žaloby, keďže mal za to, že žalobca dôvody žaloby doplnil, teda z jej obsahu je zrejmé, čoho sa domáha, poukazujúc pritom na prílišný formalizmus postupom krajského súdu pri posudzovaní úkonov žalobcu, ktorý nie je v súlade s princípmi spravodlivého procesu. Meritom veci, teda preskúmaním zákonnosti napadnutého rozhodnutia a postupu žalovanej sa odvolací súd vo vyššie citovanom rozhodnutí nezaoberal.

Pokiaľ žalobca všeobecne vytýkal krajskému súdu, že v napadnutom rozsudku nerešpektoval názor odvolacieho súdu, bez bližšej konkretizácie, v čom bol postup krajského súdu v rozpore s vysloveným právnym názorom odvolacieho súdu, nemožno tejto odvolacej námietke priznať právnu relevanciu. Práve naopak, krajský súd tým, že predmetnú vec meritórne prejednal a o nej rozhodol, a to v rozsahu a z dôvodov podanej žaloby, postupoval v súlade s právnym názorom vysloveným odvolacím súdom.

Vychádzajúc z uvedeného a s ohľadom na to, že odvolanie žalobcu neobsahuje žiadne nové právne relevantné tvrdenia a dôkazy, ktoré by mohli ovplyvniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu, Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 ods. 2 OSP v spojení s § 250ja ods. 3 vety druhej OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a s použitím § 246c ods. 1 vety prvej OSP. Žalobca v odvolacom konaní nemal úspech, preto mu odvolací súd náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Úspešná žalovaná náhradu trov odvolacieho konania neuplatnila.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1.5.2011).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave dňa 28. júna 2012

JUDr. Jaroslava Fúrová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Emília Čičková